

Wyniesiony na ołtarze ...

(www.se.pl)

Proces beatyfikacyjny Jana Pawła II rozpoczął się właściwie podczas uroczystości pogrzebowych Papieża Jana Pawła II na Placu św. Piotra, w dniu 8 kwietnia 2005 roku w Watykanie, kiedy to na transparentach pojawiły się żądania „santo subito”, co w języku włoskim oznacza „święty natychmiast”. W ten sposób zgromadzeni wierni Kościoła katolickiego domagali się od przyszłego papieża, aby niezwłocznie po rozpoczęciu nowego pontyfikatu podjął procedurę zmierzającą do kanonizacji Jana Pawła II. Zwrot ten nawiązuje do tradycji chrześcijańskiej. Znaczący prawa kanoniczne uważają bowiem, iż nie ma żadnych doktrynalnych przeszkód, aby długie procesy beatyfikacyjne oraz kanonizacyjne nadzwyczajnie skrócić. W przeszłości, kanonizacja wyglądała inaczej niż w czasach nam współczesnych. W XVIII wieku papież Benedykt XIV po prostu wpisał niektórych świętych do martyrologium, zaś wcześniej o uznaniu za świętego decydowały chrześcijańskie wspólnoty lokalne, np. mieszkańcy Rzymu czy Mediolanu. W 1983 roku – bullą *Novae Leges pro Causis Sanctorum* Jan Paweł II wprowadził zasadę, co najmniej pięcioletniego oczekiwania od chwili śmierci osoby odznaczającej się w ciągu życia cnotami szczególnymi. Jednak w przypadku Matki Teresy z Kalkuty sam odszedł od tej reguły. Od roku 1983 proces kanonizacyjny reguluje konstytucja apostolska Jana Pawła II – *Divinus perfectionis Magister*.

W dniu 13 maja 2005 roku papież Benedykt XVI także skorzystał z przysługującego mu uprawnienia i ogłosił, że nie widzi przeszkód, aby proces beatyfikacyjny Jana Pawła II rozpoczął się natychmiast, bez zachowania wymaganego pięcioletniego okresu. Formalnie proces rozpoczął się więc 28 czerwca 2005, kiedy zaprzysiężeni zostali członkowie trybunału beatyfikacyjnego. Postulatorem procesu został polski ksiądz, Sławomir Oder.

W dniu 23 marca 2007 roku trybunał diecezjalny badający tajemnicę uzdrowienia jednej z francuskich zakonnicek - Marie Simon-Pierre - za wstawiennictwem papieża Polaka potwierdził fakt zaistnienia cudu. Po niespodziewanym uzdrowieniu, o które na modlitwie - za wstawiennictwem zmarłego Papieża - prosiły członkinie jej zgromadzenia, powróciła do pracy w szpitalu dziecięcym. Przy okazji podania tej wiadomości ks. Oder poinformował, że istnieje kilkaset świadectw dotyczących uzdrowienia za wstawiennictwem Jana Pawła II. Trybunał beatyfikacyjny jest na etapie przygotowywania kolejnych procesów dotyczących cudów.

2 kwietnia 2007 miało miejsce oficjalne zamknięcie diecezjalnej fazy procesu beatyfikacyjnego w Bazylice św. Jana na Lateranie w obecności wikariusza generalnego Rzymu, kardynała Camillo Ruiniego.

16 listopada 2009 roku, w watykańskiej Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych odbyło się posiedzenie komisji kardynałów w sprawie beatyfikacji Jana Pawła II. Obrady komisji zakończyło głosowanie, w którym podjęto decyzję o skierowaniu do Benedykta XVI prośby, o wyniesienie polskiego papieża na ołtarze. Do całkowitego zakończenia procesu beatyfikacyjnego potrzebne jest

promulgowanie, czyli zatwierdzenie przez papieża Benedykta XVI dekretów: o heroicznosci cnót Jana Pawła II i o uznaniu cudu przypisywanego jego wstawiennictwu.

W dniu 19 grudnia 2009 roku - papież Benedykt XVI podpisał dekret o uznaniu heroicznosci cnót Jana Pawła II, który zamyka zasadniczą część jego procesu beatyfikacyjnego. Jednocześnie rozpoczęło się dochodzenie dotyczące cudu uzdrowienia przypisywanego wstawiennictwu polskiego papieża, niewytłumaczalnego z medycznego punktu widzenia, nagłego ustąpienia objawów zaawansowanej choroby Parkinsona u francuskiej zakonnicy.

W dniu 12 stycznia 2011 roku komisja Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych zaaprobowała cud za wstawiennictwem Jana Pawła II mający polegać na uzdrowieniu francuskiej zakonnicy. Zgodnie z konstytucją apostolską Jana Pawła II *Divinus perfectionis Magister* z 1983 r. ustalającą nowe zasady postępowania kanonizacyjnego, orzeczenie Kongregacji zostało przedstawione papieżowi, który jedynie ma prawo decydować o kościelnym kulcie publicznym Sług Bożych.

14 stycznia 2011 roku Papież Benedykt XVI podpisał dekret o cudzie i wyznaczył na dzień 1 maja br. beatyfikację papieża Jana Pawła II, której dokona osobiście w Watykanie na placu św. Piotra.

Plan uroczystości beatyfikacji Jana Pawła II

- 30 kwietnia 2011 r. Czuwanie modlitewne na terenie antycznego stadionu Circus Maximus, rozpoczynające się o godzinie 20:00, a zorganizowane przez diecezję rzymską. Jej wikariusz kardynał Agostino Vallini będzie przewodniczył uroczystości, której uczestników za pośrednictwem łącz telewizyjnych pozdrowi Benedykt XVI. Czuwanie ma trwać do 22.30.
- 1 maja 2011 r., o godzinie 10 na Placu św. Piotra rozpocznie się msza beatyfikacyjna, którą odprawi Benedykt XVI. W komunikacie podkreślono, że "do udziału w niej nie są potrzebne bilety, a nad wejściem na plac i w jego okolice czuwać będą siły porządkowe". Natychmiast po mszy beatyfikacyjnej przed Ołtarzem Konfesji w Bazylice św. Piotra zostanie wystawiona trumna ze szczątkami Jana Pawła II. Zdecydowano, że jej wystawienie potrwa w zależności od napływu wiernych, którzy będą chcieli oddać hołd błogosławionemu.
- 5 maja 2011 r. podczas prywatnej uroczystości, szczątki polskiego Papieża Jana Pawła II zostaną pochowane w kaplicy świętego Sebastiana w bazylice. Znajduje się ona po prawej stronie od wejścia, zaraz za Pietą Michała Anioła.

KAROL WOJTYŁA - Wielki Człowiek, Wielki Papież, Wielki Polak...

(fakt.pl)

Jan Paweł II urodził się w 18 maja 1920 roku. Był drugim synem Karola Wojtyły - seniora i Emilii z Kaczorowskich. W dniu 20 czerwca 1920 roku, został ochrzczony w kościele Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny, gdzie otrzymał imiona Karol Józef. Dla małego Karola - Wadowice były niewielkim, ale bardzo ważnym miasteczkiem. Mając 6 lat przyszły Papież zaczął się uczyć w szkole

powszechnej. Był chłopcem wesołym, utalentowanym i każdą wolną chwilę lubił spędzać na powietrzu. Latem grał w piłkę nożną, kochał sporty zimowe. Na początku fascynowała go szybka jazda na sankach, próbował też hokeja. Nieco później zaczął jeździć na nartach. Państwo Wojtyłowie mieszkali niedaleko kościoła Ofiarowania NMP przy ulicy Kościelnej. Starszy o 14 lat brat Karola, pobierał nauki w wadowickim gimnazjum, a następnie studiował medycynę w Krakowie. 13 kwietnia 1929 roku, mając zaledwie 45 lat, umiera ich Matka Emilia. Niedługo później, w wieku 26 lat jedyny brat Mundek, który jako lekarz zaraził się szkarlatyną od pacjentki w szpitalu w Bielsku. Karol wyróżniał się z grona rówieśników ogromną pobożnością. Codziennie, w drodze do szkoły wstępował do Kościoła, modlił się także w ciągu dnia, a odrabiając lekcje robił przerwę na modlitwę po przerobieniu każdego przedmiotu. Częściej niż inni przystępował do komunii św., był prezesem Kółka Ministranckiego. 14 maja 1938 roku otrzymał świadectwo maturalne z wynikiem celującym.

Po maturze w Wadowicach, młody Karol w planach miał studia na Uniwersytecie Jagiellońskim, a także doskonalenie umiejętności aktorskich, które odkrył jak jeszcze chodził do szkoły. W 1938 roku Karol Wojtyła przeprowadził się z ojcem do Krakowa, gdzie zapisał się na Wydział Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego. Już po roku musiał jednak przerwać studia z powodu wybuchu II wojny światowej i zamknięcia Uniwersytetu przez nazistów. Podjął wówczas fizyczną pracę w kamieniołomie, a później w zakładach chemicznych Solvay w Borku Fałęckim. W tym okresie wstąpił do podziemnej organizacji „Unia”, która między innymi starała się ochraniać zagrożonych Żydów. W lutym 1941 r., gdy po pracy wrócił do domu zastał nieżyjącego ojca. W wieku 20 lat utracił już wszystkich, których kochał.

Kapłaństwo

Przy końcu 1942 roku Karol Wojtyła podjął decyzję o wstąpieniu do seminarium duchownego. Niemcy zakazali wówczas kształcenia seminarzystów, uczęszczał więc do tajnego seminarium założonego przez metropolitę krakowskiego, arcybiskupa Adama Sapiechę. Z rąk kardynała Sapiechy przyjął w listopadzie 1946 r. święcenia kapłańskie. Pierwszą Mszę św., odprawił w Krypcie św. Leonarda, w Katedrze Wawelskiej. Dzięki pomocy kardynała Sapiechy przez kolejne dwa lata Karol Wojtyła studiował w Rzymie na Papieskim Uniwersytecie Dominikańskim. Tam w 1948 r. obronił pracę doktorską pod tytułem „Nauka o wierze św. Jana od Krzyża” (*Doctrina de fide apud Sanctum Ioannem a Cruce*).

Po powrocie do kraju przez kilka miesięcy pracował, jako wikary we wsi Niegowić. Następnie został przeniesiony do krakowskiej parafii św. Floriana, gdzie zasłynął z organizowanych ze studentami wyjazdów w góry i nad jeziora. Wielką pasją księdza Wojtyły było duszpasterstwo młodzieży akademickiej.

W 1954 r. zaczął wykładać w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Tam też w niewielkiej grupie profesorów brał udział w tajnych spotkaniach, na których rozmawiano o trudnej sytuacji Kościoła w Polsce.

4 lipca 1958 r. Karol Wojtyła został wezwany do prymasa Stefana Wyszyńskiego, który zgodnie z decyzją papieża Piusa XII mianował go biskupem pomocniczym Krakowa. W 1962 r. został krajowym duszpasterzem środowisk twórczych i inteligencji. W tym okresie aktywnie uczestniczył również w obradach Soboru Watykańskiego II, na którym dał się poznać dostojnikom Kościoła z całego świata. Pod koniec grudnia 1963 roku, został mianowany przez papieża Pawła VI arcybiskupem metropolitą krakowskim, a w 1967 r. otrzymał tytuł kardynała.

Pontyfikat

Po śmierci papieża Pawła VI został wybrany Jan Paweł I, którego pontyfikat trwał zaledwie 33 dni. Ostatni z wymienionych, zmarł 29 września 1978 roku. Przybyli ponownie na konklawe kardynałowie - 16 października 1978 r., wybrali na papieża Karola Wojtyłę. W ten sposób na tronie Piotrowym

zasiadł pierwszy w historii Polak i pierwszy od 455 lat papież, który nie był Włochem. Karol Wojtyła przybrał imię - Jan Paweł II.

Nowy papież bardzo szybko po rozpoczęciu pontyfikatu rozpoczął podróże po całym świecie. W pierwszą podróż apostolską Jan Paweł II udał się, w styczniu 1979 r. do Ameryki Łacińskiej.

Był wielkim odpowiedzialnym, jako przywódca Kościoła, a jednocześnie serdecznym ojcem szukającym bliskiego kontaktu, szczególnie z dziećmi i młodzieżą. Ta wyjątkowa kombinacja cech przyniosła mu ogromną popularność na całym świecie. Ojciec Święty niezwykle łatwo potrafił komunikować się z ludźmi.

W czerwcu 1979 r. przybył do Polski na pierwszą pielgrzymkę. Wzniósł wówczas iskrę, która spowodowała pożar prowadzący do rozpadu bloku komunistycznego. Podczas homilii wygłoszonej na placu Zwycięstwa w Warszawie nawoływał – „*Niech zstąpi Duch Twój! Niech zstąpi Duch Twój! I odnowi oblicze ziemi. Tej ziemi!*”. Właśnie wtedy Polacy zrozumieli, że są siłą, że mogą się solidarnie połączyć i zjednoczyć w walce przeciwko systemowi. Dni pierwszej papieskiej pielgrzymki do kraju stanowiły zjawisko bezprecedensowe, były momentem niezwykle zjednoczenia narodu i wywarły trwały wpływ na mające nastąpić wkrótce wydarzenia. Szacuje się, że we wszystkich uroczystościach wzięło wówczas udział ponad 10 milionów Polaków, a drugie tyle oglądało tę wizytę w telewizji. W 1980 r. powstała organizacja „Solidarność”, która wkrótce miała ponad 10 milionów członków.

13 maja 1981 r., świat obiegła wstrząsająca wiadomość. Tego dnia, o godzinie piątej po południu, Papież jak zwykle jechał swoim białym „Papa-mobile” i ścisnął wyciągnięte do Niego dłonie pielgrzymów na Placu Św. Piotra w Rzymie. Nagle padły strzały. Zamachowcem okazał się, aresztowany na miejscu zbrodni Turek Ali Agca, skazany 22.VII 1981 r., na dożywocie. Papież osobiście odwiedził go w więzieniu i podczas aktu przebaczenia nazwał „bratem”.

Ojciec Święty swój powrót do zdrowia uznał za cud, który zawdzięcza Matce Boskiej Fatimskiej. Kula, która miała odebrać życie Papieżowi została umieszczona w koronie Matki Boskiej w Fatimie, a zakrwawiona stuła подарowana Matce Bożej Częstochowskiej.

Papież był w Polsce kilka razy. W latach; 1983, 1987, 1991, 1995, 1997, 1999 i 2002 r. Ojciec Święty podtrzymywał swój naród na duchu, po zgniczeniu przez władzę komunistyczną „Solidarności”. Często mówił o podmiotowości narodu, o jego prawie do suwerenności i o sile, jaką państwo winno czerpać z poparcia społeczeństwa. Przypominał też zasady sprawiedliwości społecznej zawarte w Ewangelii. Wskazywał na konieczność rzetelnej pracy i odnowy moralnej narodu. Mówił też o pojednaniu, poszanowaniu i dialogu społecznym, określając zasady współżycia swoich rodaków w dzisiejszej Polsce. Pod Jasną Górą podkreślał: „*Naród ginie, gdy znieprawia swojego ducha, naród rośnie, gdy duch jego coraz bardziej się oczyszcza i tego żadne siły zewnętrzne nie zdołają zniszczyć*”.

(<http://koscielec.pl>)

Jan Paweł II Papież spełnił też jedno z największych swoich marzeń - stanął na Ziemi Świętej. Podczas pielgrzymki był m.in. w sanktuarium Mojżesza na górze Nebo, odprawił mszę w Wieczerniku, w Jerozolimie i w kościele Grobu Pańskiego. Media szeroko informowały o treści karteczki, którą zgodnie ze zwyczajem pozostawił między kamieniami Ściany Płaczu: *"Boże naszych ojców, Ty wybrałeś Abrahama i jego potomstwo, aby objawić swe Imię narodom. Jesteśmy głęboko zasmuceni postępowaniem tych, którzy w ciągu historii spowodowali cierpienia Twoich dzieci. Prosząc Cię o przebaczenie, chcemy zobowiązać się do prawdziwego braterstwa z narodami Przymierza"*.

Niespełnione niestety zostało papieskie marzenie o odwiedzeniu Rosji. Nie udało się rozwiązać konfliktu z Kościołem Prawosławnym, który zdecydowanie przeciwstawia się działalności misyjnej Kościoła katolickiego na terenie, który uważa za swój.

Z miłości do młodych Jan Paweł II zainicjował w 1985 r. Światowe Dni Młodzieży, które gromadziły miliony młodych ludzi z różnych części świata.

Z powodzeniem podjął dialog z Żydami i przedstawicielami innych religii, zwołując kilkakrotnie spotkania modlitewne w intencji pokoju.

Pod Jego przewodnictwem, Kościół wkroczył w trzecie tysiąclecie i świętował Wielki Jubileusz Roku 2000, zgodnie z wytycznymi zawartymi w liście apostolskim „Tertio millennio adveniente”. Wszedł następnie w nową epokę, otrzymawszy wskazówki w liście apostolskim „Novo millennio ineunte”, w którym ukazywał wiernym drogę ku przyszłości. Jan Paweł II nadał także niezwykle impuls kanonizacjom (51 kanonizacji) i beatyfikacjom (1338 beatyfikacji), by ukazać niezliczone przykłady świętości w naszych czasach, tak aby były one wzorem do naśladowania dla ludzi obecnie żyjących. Ogłosił doktorem Kościoła Świętą Teresę od Dzieciątka Jezus.

Wśród głównych dokumentów należy wspomnieć ; 14 encyklik, 15 adhortacji apostolskich, 11 konstytucji apostolskich, 45 listów apostolskich, nie licząc katechez podczas audiencji ogólnych i przemówień wygłoszonych we wszystkich zakątkach świata.

Swym nauczaniem Jan Paweł II oświecał Lud Boży w dziedzinie nauki teologicznej (zwłaszcza w pierwszych trzech wielkich encyklikach - *Redemptor hominis*, *Dives in misericordia* i *Dominum et vivificantem*), antropologicznej i społecznej (*Laborem exercens*, *Sollicitudo rei socialis* i *Centesimus annus*), moralnej (*Veritatis splendor* i *Evangelium vitae*), ekumenicznej (*Ut unum sint*), misjologicznej (*Redemptoris missio*), mariologicznej (*Redemptoris Mater*).

Promulgował Katechizm Kościoła Katolickiego, opracowany w świetle tradycji w autentycznej interpretacji Soboru Watykańskiego II. Wydał też kilka własnych książek. Jego nauczanie osiągnęło szczyt w encyklice „*Ecclesia de Eucharistia*” i w liście apostolskim „*Mane nobiscum Domine*” podczas Roku Eucharystii.

Jako Papież i Człowiek, Jan Paweł II pozostawił nam wszystkim niezwykle świadectwo pobożności, świętego życia, cierpienia, pracowitości i miłości do bliźniego.

Nasz Wielki Rodak Karol Wojtyła – Jan Paweł II zmarł, po długiej chorobie, w dniu 2 kwietnia 2005 roku. Świat odkrył się żałobą ...

Ostatni hołd Papieżowi oddało ponad trzy miliony ludzi. Niezwykle uroczysta ceremonia pogrzebowa odbyła się 8 kwietnia na Placu Watykańskim, z udziałem najwyższych dostojników z całego świata. Ciało Jana Pawła II zostało złożone w Katakumbach Bazyliki św. Piotra.

Na podstawie informacji internetowych
opracowała prof. Barbara Rzyński